

възмездие то заради сторения грях. Силата на възмездие то трябва да е равна на силата на извършения грях. От гледна точка на християнството такъв грях не може да бъде опростен и затова иконите се отвърщат от хайдутина и черквата не го приема за изповед. Такава страшна изповед може да приеме само майката и тя трябва да определи съответстващо възмездие чрез силата на майчината клетва.³⁰ А то е такова, че отрежда вечно съществуване в мъки, изразено чрез интересни образи, преминаващи границата на естественото, отнемащо правото на прегрешилия да умре и да получи прошка.

Във всички случаи сложността в този мотив идва от вероятното напастяване на идеи от различни нива на фолклорно-митологичното мислене.

Ако се предположи /тъй като има текстове с мотив грешен хайдутин, в които грехът не е следствие от клетва/,³¹ че в съдържанието на тази клетва е съхранена някаква информация за стар хайдушки обичай,³² то той е „обяснен“ чрез християнския мироглед с изграждане на конкретен образ на греха. Този образ по своеобразен начин мотивира битуващата във фолклора представа за жертвоприношението като магически начин за добиване на сила чрез кръвта на жертвата.

Все в този смисъл трябва да се подчертае, че само в сюжетите с този мотив се среща събирането на хайдушката дружина „на Велики четвъртък, срещу распети петък“, което определено кореспондира с активно битуващите в този период от обредния календар представи за греха и опрощението и съответно с образа на хайдутина греховник, хайдутина извънзаконник.

Пределно ясно е, че са възможни и други начини на тълкуване на този мотив, но едва ли може да бъде обяснена впечатляващата му жизненост и вариативност, въпреки драстичната жестокост в него и противоречието му с християнския морал, ако не се потърсят корените му далеч назад във времето във връзка с вероятен конкретен повод. Възможен, но не единствен вариант на такава връзка може да представлява образът на хайдушката дружина като символично воинство. Поне хайдушкият фолклор и многопосочната информация в